

Rasmussen) er der fremsat en Række Bemærkninger overfor Ministeriet angaaende den Politik, som det paa talrige Omraader har ført; baade deri og i, hvad jeg her har forsøgt at sige, er der givet Udtryk for den Mistillid, vi nærer til Ministeriet. Statsministerens Tale gav, som jeg før har sagt, ikke i synderlig Grad Oplysninger, den gav Løfte om enkelte Ting, den gav saaledes Løfte om en Plan for Boligbyggeriet, hvilket jeg maa anse for at have en vis Forbindelse med Erhvervskrisen. Men hvad nytter det, at vi faar en Udtalelse derom i en Programtale, det har vi faaet før. I Fjor Vinter ved denne Tid forelaa der, efter Sigende med Tilslutning fra Ministeriet, en færdig udarbejdet Plan for Boligbyggeriet, altsaa en planmæssig Løsning af det overordentlig store, vigtige Problem: Afhjælpning af Bolignøden i store Dele af vort Land, men da det konservative Folkeparti sendte Besked om, at det ikke havde i Sinde at tiltræde denne Plan, følte Regeringen sig saa svag og afmægtig, at den stak det hele i Lommen og sagde: Saa kan vi intet gennemføre. Hvad nytter det saa, at vi nu faar en Linie i en Programerklæring om, at man vil tilvejebringe en Plan for Boligbyggeriet. Risikerer vi ikke, at den, naar Sagen endelig kommer til at ligge for, i alt Fald hvis den har nogen Betydning, paa samme Maade faar et Spark af det ene eller det andet af de Partier, som støtter Regeringen? Imidlertid, dette Spørgsmaal om Bolignød, om Boligbyggeri, har i Sammenhæng med, hvad jeg før har sagt om Erhvervsspørgsmaalet, den mest ubetingede Interesse for det Parti, jeg repræsenterer, og for store Dele af Samfundet ogsaa udenfor dette Parti. Overfor dette Spørgsmaal er det ikke nok med uldne Programerklæringer. Den højtærede Statsminister vil maaske sige: Ogsaa om Erhvervsspørgsmaalet har jeg sagt noget i Programtalen. Ja, der staar noget om, at Regeringen vil vise Erhvervslivet særlig Opmærksomhed. Det har Regeringen sagt, lige siden den traadte til i 1920, med det Resultat, at vi har haft en Arbejdsløshed som ingen Sinde før. Den Slags vage og uldne Programerklæringer gælder ikke, det er Handling, det gælder. Arbejdsløsheden er nu i Opgang igen. Trods Sommer og trods en omfattende Beskæftigelse af Bygningsarbejdere naaede vi ikke længere ned, end at vi Sommeren igennem havde mindst 30 000 arbejdsløse. Og nu forestaar der en Vinter med daglig Forøgelse af denne Hær, som konstant i

et Par Aar har lidt under en uforsvarlig Politik. I Forgaars kom der en Meddelelse til en Organisation, til Glasindustriens Arbejdere, fra Glasværkernes Direktion, hvori denne sagde, at da det jo viste sig, at de Henvendelser, der var sket til Regeringen om Beskyttelse for Glasindustrien, ikke førte til noget, der var end ikke fremkommet Antydning af, at man vilde hjælpe, meddeltes det herved Fagforeningen, at Grøntglasfabrikationen i Aarhus og Aalborg standser fra den 21. ds. Det er i Overmorgen, paa Lørdag; saa standser Grøntglasfabrikationen, Flaskefabrikationen i Aarhus og Aalborg. Det gælder 150 Mand, og det er en Arbejdsløshed, hvor det ikke drejer sig om et Par Dage eller et Par Uger, thi man bestemmer sig uhyre nødtigt til at slukke Glasovnene eller Flaskeovnene, og der skal være sket store Forandringer i de industrielle Forhold, før man igen tænder Ilden under disse Ovne. Man vil maaske sige: Ja, Herre Gud, det er 150 Mand, det spiller dog ingen Rolle! Jo, det spiller en stor Rolle for dette forholdsvis lille Fag, som gennem hele Perioden, siden Ministeriet traadte til, bestandig har haft ca. 50 pCt. Arbejdsløshed; at faa denne forøget med 150 Mand spiller en uhyre stor Rolle. Det er klart, at det ikke kan være andet, naar man i den Grad, som Tilfældet har været, fuldkommen hensigtsløst aabner for den Konkurrence, jeg før nævnte, fra Udlandet. Jeg skal oplyse, hvorledes det stiller sig for Flaskefabrikationen. I hele Aaret 1914 indførtes der af Flasker af forskellig Art 761 200 kg. I Aaret 1922 har man fra 1. Januar til 31. Juli, altsaa i syv Maaneder, indført 2 235 300 kg. Importen er saaledes i dette Øjeblik saadant noget som syv Gange saa stor, som den var i Normalaaret 1914. Enhver kan forstaa, at under slige Vilkaar kan dansk Industri ikke opretholde en Fabrikation som Flaskefabrikationen. At Foranstaltninger i denne Industri er lige saa paakrævet som i de to Industrier, jeg før nævnte, er en Selvfølge, og Talen om, at man ikke vil gøre flere Skridt til Siden, er derfor Doktrinarisme og noget, som ikke har med de praktiske Forhold at gøre. Vil man se denne Industri gaa til Grunde, maa man sige det ærligt, og saa maa man hjælpe dem, der skal ødelægges, paa anden Maade, men det Sejgpineri, som foregaar ved den Politik, der føres, er i højeste Grad forkasteligt.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, der, som jeg før sagde, gjorde adskillige misbilligende og kritiske